

führt«, čímž prý se myslí, že podnikatel úraz způsobil »positivní hrubou vinou« a že nelze tohoto slova použití na zanedbání, nemá to významu. Citovaný § 45 klade důraz na slova »úmyslně« nebo »hrubým zaviněním«, sloveso »herbeigeführt« nemá ovšem se zřetelem na to, že hrubým zaviněním nemusí býti jedině pozitivní jednání, jiného významu, než jako »veranlaßt« a pod. a nelze tudíž z něho usuzovati na vyvinění, jak činí dovolatel. Nesprávné právní posouzení nelze vytýkati, ani pokud jde o výši přisouzené částky, jelikož ze slov §u 45 »veškeré odškodné, jež na základě tohoto zákona bude nucena hraditi«, nelze dovozovati, že by neměla pojišťovna nároku na důchod skutečně vyplacený, kdyby později důchod ten kapitalisovala, a také se to nepříčí doslovu třetího odstavce §u 45, zejména nevadí tomu slova »zu leistenden Entschädigung«, neboť těmito slovy se praví, že může žádati náhradu odškodného, jež dle úrazového zákona má plniti a tudíž i skutečně plní.

Čís. 4692.

Přerušení valutových sporů (nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.).

Třebas rozepře byla přerušena teprve v řízení odvolacím, jest rekurs na dovolací soud přípustným.

Pro otázku přerušení valutového sporu jest nerozhodno, že žaloba jest snad zcela bezdůvodnou.

Předpisy §u 8 a 9 nařízení čís. 265/1922 nebyla dotčena nařízením o přerušení valutových sporů.

(Rozh. ze dne 17. února 1925, R II 45/25.)

Žalobu tuzemce na vídeňskou banku procesní soud své stolice zamítl. Odvolací soud řízení přerušil, shledav splněny podmínky nařízení o přerušení valutových sporů.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalované banky.

Důvody:

Ku přerušení rozepře došlo v odvolací stolici podle §u 1 vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., prodlouženého a doplněného nařízením ze dne 19. prosince 1921, čís. 472 sb. z. a n., nařízením ze dne 22. prosince 1922, čís. 377 sb. z. a n. a nařízením ze dne 13. prosince 1923, čís. 236 sb. z. a n. Nejde tedy o přerušení rozepře podle předpisů civilního řádu soudního, proto ohledně rekursu nemohlo býti použito ustanovení §u 192 druhý odstavec c. ř. s. a dlužno rekurs považovati přes to, že rozepře byla přerušena v odvolací stolici, vzhledem ku předpisu §u 528 c. ř. s. za přípustný s vyloučením předpisu §u 519 c. ř. s. Tím se stává také bezpředmětným stěžovatelčin poukaz k tomu, že přerušení rozepře v odvolací stolici je zcela výjimečnou, pouze důležitými důvody omluvitelnou událostí. Ani jinak nebylo vývody stížnosti vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napade-

ného usnesení. Stěžovatelčino mínění, že by přerušení rozepře mohlo přicházeti v úvahu pouze tenkrát, kdyby se žalobní žádání podle již nabytých výsledků rozepře neukázalo zcela bezdůvodným, nedá se srovnati ani se zákonem, ani s jeho účelem. Neposledním cílem každého přerušení jest, by rozepře nebyla rozhodována, dokud trvají důvody přerušení. Proto se stěžovatelka svým míněním, že rozepři není potřebí přerušovati tam, kde, jak se domnívá, již je jisto, že žaloba musí býti zamítnuta, obrací proti podstatě a účelu každého přerušení, při němž je lhostejno, jaký výsledek slibuje již provedené jednání, zejména lze-li se nadáti bezvýslednosti žaloby a jejího žádání. Proto stěžovatelčina výtku, že se odvolací soud neobíral věcnou stránkou rozepře, že se nevyjádřil, zda je žaloba jinak důvodna, či bezdůvodna, že nezkoumal, zda je rozepře po hmotné stránce zralou k rozhodnutí, což by dle jejího mínění vylučovalo možnost jakéhokoliv přerušení řízení, není oprávněna, poněvadž to jsou všechno otázky, které při přerušení z důvodů úvodem citovaných předpisů vůbec nepřicházejí v úvahu. Rovněž nelze schváliti stěžovatelčina názoru, když předpisy §§ 8 a 9 nařízení č. 265/1922 obsahují právo novější, nežli ve vládním nařízení č. 173/1921 obsažené předpisy o přerušení řízení, že platí o tomto poslednějším nařízení zásada derogace, neboť nehledě k obnovovacím nařízením pozdějším, předpisy o přerušení řízení nejsou předpisy hmotného práva, jehož se ostatně ani nedotýkají, neboť přerušením rozepře není zasažen hmotně-právní nárok žalobní. Na tom ničeho nemění okolnost, že vládní nařízení č. 265/1922 obsahuje do jisté míry zakazovací normu. Vždyť ostatně také námitka nedostatku aktivního oprávnění ku sporu není námitkou procesuální, nýbrž hmotně-právní a přerušením rozepře bylo jenom oddáleno rozhodnutí o této námitce.

Čís. 4693.

Nedostatek formy uzavření manželství jest zkoumati z úřadu i tehdy, jde-li o manželství uzavřené v cizině. Jest důvodem k zahájení úředního řízení o neplatnost manželství, byly-li spisy trestního soudu pro zločin dvojženství postoupeny civilnímu soudu k rozhodnutí předběžné otázky, zda manželství uzavřené v Rusku bylo platným.

Předpisy platné ohledně uzavření manželství v sovětském Rusku.

(Rozh. ze dne 17. února 1925, Rv II 610/24.)

Tomáš D., jsa válečným zajatcem v Rusku, uzavřel dne 24. června 1918 ve Vitebsku, gubernie vitebská, církevní sňatek dle lutheránského obřadu s Emilií Andrejevnou B-ovou. Za nějaký čas opustil Tomáš D. svou manželku, vrátil se na Moravu, kdež uzavřel dne 3. června 1919 sňatek s Marií J-ovou dle obřadu římsko-katolického. Na oznámení Emilie D-ové zavedeno trestní řízení proti Tomáši D-ovi pro zločin dvojženství a postoupeny spisy civilnímu soudu k rozhodnutí, zda je manželství Tomáše D-a s Emilií Andrejevnou B-ovou platné, čili nic. **Procesní soud první stolice prohlásil manželství Tomáše D-a**